

Rok 1918.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLIX. — Wydana i rozesłana dnia 23. marca 1918.

Treść: (M 103.—105.) 103. Obwieszczenie, dotyczące koncesjonowania wązkotorowej linii kolejki elektrycznej w Linie od Märzenkeller przy Stockhofstrasse przez Waldegg-Gasse i przez Beethovenstrasse do Weingartshofstrasse. — 104. Rozporządzenie o sporządzaniu planów podziału przez krajowy urząd budowniczy w Innsbrucku. — 105. Rozporządzenie o konkursie, dochodzeniu odpowiedzialności i postępowaniu ugodowem przy stowarzyszeniach zarobkowych i gospodarczych.

103.

Obwieszczenie Ministerstwa kolejów żelaznych z dnia 12. marca 1918, dotyczące koncesjonowania wązkotorowej linii kolejki elektrycznej w Linie od Märzenkeller przy Stockhofstrasse przez Waldegg-Gasse i przez Beethovenstrasse do Weingartshofstrasse.

C. k. Ministerstwo kolejów żelaznych udzieliło na zasadzie i w myśl postanowień ustawy o kolejach niższego rzędu z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami spółce Tramway- und Elektrizitäts-Gesellschaft Linz-Urfahr koncesję na budowę i utrzymanie w ruchu wązkotorowej linii kolejki elektrycznej od Märzenkeller przy Stockhofstrasse przy Waldegg-Gasse do Figulystrasse, a to pod warunkami i zastrzeżeniami, określonymi bliżej w dalszym ciągu.

Spółce przynależy się dalej prawo, w razie pomyślnego wyniku badania komisjnego, jakie ma być przeprowadzone według obowiązujących przepisów, do wybudowania i utrzymywania w ruchu wspomnianej wyżej kolejki przez Beethovenstrasse do Weingartshofstrasse, a to pod warunkami, określonymi w dalszym ciągu.

§ 1.

Co do koncesjonowanej linii kolejowej korzysta spółka z ulg skarbowych, wymienionych

w artykułach VI. do XII. i XXXII., ustęp 1., ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149.

§ 2.

Termin budowy częściowej linii od Figulystrasse przez Beethovenstrasse do Weingartshofstrasse będzie oznaczony przy sposobności udzielenia odnośnego zezwolenia na budowę; spółka ma się poddać postanowieniom, jakie w tym względzie zostaną wydane.

Ukończone linie częściowe należy utrzymywać w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny, trwający aż do 30. kwietnia 1957.

§ 3.

Celem wybudowania koncesjonowanej linii kolejowej nadaje się spółce prawo wywłaszczenia według postanowień odnośnych przepisów ustawowych.

Takie samo prawo przyznaje się spółce także co do ewentualnej budowy tych kolejей dojazdowych, których urządzenie c. k. Rząd uznałby za odpowiadające interesowi publicznemu.

§ 4.

Przy budowie i utrzymywaniu w ruchu koncesjonowanej linii kolejowej winna spółka postępować stosownie do treści niniejszego dokumentu koncesyjnego i do technicznych warunków koncesyjnych, ustanowionych przez c. k. Ministerstwo kolejów żelaznych, tudzież do obowiązujących ustaw i rozporządzeń, w szczególności do ustawy o koncesiach na koleję żelazną z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, i regulaminu ruchu na

kolejach żelaznych z dnia 16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1852, o ile one w myśl postanowień rozdziału B ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, mają zastosowanie do kolejek, dalej do ustaw i rozporządzeń, któreby wydano w przyszłości, a wreszcie do zarządzeń c. k. Ministerstwa kolej żelaznych i innych powołanych władz.

§ 5.

Pozatem należy wspomnianą na początku linię kolejową uważać za integralną część składową przedsiębiorstwa wązkotorowych kolejek elektrycznych w Linie, względnie z Linie do Urfahr i z Linie do Klein-München, stanowiącego przedmiot obwieszczeń c. k. Ministerstwa kolej żelaznych z dnia 30. kwietnia 1897, Dz. u. p. Nr. 121, z dnia 9. kwietnia 1902, Dz. u. p. Nr. 73, i z dnia 2. lipca 1913, Dz. u. p. Nr. 128.

Wobec tego §§ 4., tudzież 6. do 14. włącznie pierwszego obwieszczenia ze zmianami i uzupełniami, ustanowionemi w § 4. drugiego i w § 5. trzeciego obwieszczenia mają się odpowiednio stosować do niniejszej linii kolejowej z tą zmianą, że ostatni ustęp § 6. obwieszczenia c. k. Ministerstwa kolej żelaznych z dnia 30. kwietnia 1897, Dz. u. p. Nr. 121, traci moc obowiązującą a w jego miejsce wchodzi następujące postanowienie:

Spółka jest obowiązana uwzględniać przy oħsädzaniu posad wypożyczonych podoficerów wojska, marynarki wojennej, obrony krajobrazu i żandarmeryi w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 60, i z dnia 25. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1895.

Banhans wlr.

104.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem robót publicznych z dnia 14. marca 1918

o sporządzaniu planów podziału przez krajowy urząd budowniczy w Innsbrucku.

Na zasadzie artykułu I., § 1., ustęp 2., rozporządzenia cesarskiego z dnia 1. czerwca 1914, Dz. u. p. Nr. 116, zarządza się:

Sporządzone na cele własnego zakresu służbowego plany sytuacyjne krajowego urzędu budowniczego w Innsbrucku uznaje się za nadające się do tego, by służyły za podstawę dla hipotecznego dzielenia parcel.

Homann wlr.

Schauer wlr.

105.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z interesowanymi Ministrami z dnia 21. marca 1918

o konkursie, dochodzeniu odpowiedzialności i postępowaniu ugodowem przy stowarzyszeniach zatrudkowych i gospodarczych.

Na zasadzie ustawy z dnia 24. lipca 1917, Dz. u. p. Nr. 307, rozporządza się, co następuje:

§ 1.

(1) Jeżeli do majątku stowarzyszenia otwarto konkurs, a majątek nie wystarcza na pokrycie wierzytelności wierzcicieli konkursowych, to niedobór mają pokryć członkowie stowarzyszenia według następujących postanowień. Bezpośrednie roszczenie przeciw członkom stowarzyszenia o pokrycie niedoboru nie przysługuje wierzcicielom stowarzyszenia nawet przy stowarzyszeniach z nieograniczoną odpowiedzialnością.

(2) Wierzytelności członków, którzy wystąpili ze stowarzyszenia, o wypłacenie ich salda (§§ 55., ustęp 2., i 79. ust. o stow.) nie można podnosić jako wierzytelności konkursowych.

§ 2.

Zarządca masy winien po przeprowadzeniu rozprawy likwidacyjnej (§ 105. ust. konk.) wezwać członków stowarzyszenia o uiszczenie dopłat, potrzebnych do pokrycia niedoboru. Niedobór należy wypośrodkować przez ułożenie obrachunku dopłat, w którym zobowiązania stowarzyszenia i przypuszczalne koszta postępowania konkursowego (§ 46., l. 1, ust. konk.) należy przeciwstawić majątkowi stowarzyszenia z wyjątkiem niezapadłych jeszcze w chwili rozwiązania stowarzyszenia wierzytelności przeciw członkom stowarzyszenia o pełne wypłacenie ich udziałów.

§ 3.

(1) Celem pokrycia niedoboru należy zażądać przedewszystkiem, w razie potrzeby aż do pełnej wysokości, kwot potrzebnych do pełnego wypłacenia udziałów, niezapadłych jeszcze w chwili rozwiązania stowarzyszenia, a to według stosunku, w jakim członkowie stowarzyszenia mają w myśl statutu uczestniczyć w stratach stowarzyszenia.

(2) Jeżeli kwoty, wymienione w ustępie 1. nie wystarczają na pokrycie niedoboru, to członków

stowarzyszenia należy wezwać do uiszczenia dopłat, w razie potrzeby aż do pełnej wysokości ich odpowiedzialności (§§ 2., 53. i 76. ust. o stow.), a to według stosunku ich udziałów, jeżeli statut nie zarządza innego rozdziału strat.

(3) Obowiązanymi do uiszczenia dopłat są ci członkowie stowarzyszenia, których odpowiedzialność nie zgasła jeszcze w chwili rozwiązania stowarzyszenia. Członkowie stowarzyszenia, którzy wskutek przeniesienia swych udziałów wystąpili w całości lub w części, są ponadto tylko o tyle obowiązani do uiszczenia dopłat, o ile przypadającej na nich kwoty dopłaty nie można ściągnąć od nabywcy udziału.

(4) Jeżeli członek stowarzyszenia, który wystąpił przed rozwiązaniem stowarzyszenia, zapłacił na podstawie obliczenia przeprowadzonego z nim po wystąpieniu (§§ 55., ustęp 2., 76. ust. o stow.) pewną kwotę na pokrycie strat stowarzyszenia, to kwotę tę należy policzyć na poczet dopłaty, jaką ma uiścić.

§ 4.

(1) Zarządcy masy winien zbadać po wysłuchaniu wydziału wierzycieli, czy i o ile w obrachunku dopłat należy uwzględnić członków stowarzyszenia, którzy widocznie nie są w stanie w całości lub w części uiścić przypadających na nich kwot. Nie dające się ściągnąć kwoty należy rozdzielić na pozostałych członków stowarzyszenia.

(2) Obrachunek dopłat należy tak ułożyć, by wskutek niewypłatności poszczególnych członków stowarzyszenia o ile możliwości nie powstał niedobór.

§ 5.

(1) W obrachunku dopłat należy wymienić po nazwisku wszystkich członków stowarzyszenia, i oznaczyć cyfrowo kwoty, które mają zapłacić. Jeżeli się poszczególnych członków w myśl § 4. nie uwzględnia wogóle lub się ich uwzględnia z mniejszą kwotą, to należy to krótko uzasadnić.

(2) Obrachunek dopłat należy przedłożyć sądowi konkursowemu do zatwierdzenia.

§ 6.

(1) Komisarz konkursowy winien po zbadaniu i sprostowaniu w danym razie obrachunku dopłat ogłosić zapomocą obwieszczenia, że członkowie stowarzyszenia, wymienieni w obrachunku dopłat i wierzycieli konkursowi mogą obrachunek dopłat u niego lub u zarządcy masy przeglądać, odpisywać i wnieść przeciw niemu do dni czternastu zarzuty. Zarazem należy podać do wiadomości audycję, na której odbędzie się rozprawa nad ewentualnymi zarzutami.

(2) Obwieszczenie należy opublikować w formie przepisanej dla ogłoszeń stowarzyszenia, a według uznania komisarza konkursowego także w inny odpowiedni sposób i po tem opublikowaniu ogłosić zapomocą przybicie w sądzie. Przełożenstwo i radę nadzorcą stowarzyszenia, zarządcę masy, członków wydziału wierzycieli i wszystkich członków stowarzyszenia, których wezwano do dopłat, należy ponadto zawiadomić bezpośrednio.

(3) Przybicie w sądzie wywołuje prawne skutki zawiadomienia.

§ 7.

(1) Obrachunek dopłat winien komisarz konkursowy zatwierdzić, jeżeli wedle wyników badania nie zachodzą przeciw temu obrachunkowi żadne wątpliwości i jeżeli nie podniesiono zarzutów lub je cofnięto na audycji.

(2) W przeciwnym razie rozstrzyga sąd konkursowy z wyłączeniem drogi sporu, w razie potrzeby po przeprowadzeniu dochodzeń (§ 173., ustęp 5., ord. konk.) i po odpowiednim sprostowaniu obrachunku dopłat. To sprostowanie może sąd konkursowy sam uskutecznić lub zlecić je zarządcy masy.

(3) Zarzuty, w których członek stowarzyszenia stawia wniosek, by go w obrachunku dopłat nie uwzględniono wogóle lub uwzględniono z mniejszą kwotą, ponieważ nie jest w stanie w całości lub w części uiścić przypadającej na niego kwoty, są niedopuszczalne.

§ 8.

(1) Wygotowania obrachunku dopłat, opatrzonego sądowem zatwierdzeniem, należy dorzucić zarządcy masy i przełożenstwu. Dalsze wygotowanie należy trzymać w pogotowiu w sądzie do oglądu dla interesowanych.

(2) W uchwalę o zatwierdzeniu, którą należy ogłosić w myśl § 6., ustęp 2., należy zwrócić uwagę członków stowarzyszenia i wierzycieli konkursowych, że zatwierdzony obrachunek dopłat można przeglądać w sądzie, u zarządcy masy i u przełożenstwa.

(3) Zatwierdzony sądowem obrachunek dopłat staje się wykonalny po upływie czternastego dnia licząc od przybicia w sądzie.

§ 9.

(1) Członkowie stowarzyszenia mogą zaczepić zatwierdzony obrachunek dopłat rekursem (§ 176. ord. konk.), jeżeli podnieśli przyczynę zaczepienia

najpóźniej przy audyencji (§ 6.) lub bez swej winy nie mogli jej zawczasu podnieść.

(2) Rekurs należy wnieść do dnia czternastu od dnia przybicia w sądzie uchwały zatwierdzającej.

(3) Wskutek wniesienia rekursu może być zarządzone wstrzymanie egzekucji.

§ 10.

(1) Skoro obrachunek dopłat stał się wykonalny, winien zarządca masy dopłaty ściągnąć.

(2) Dopłaty, których przypisanie zaczepiono, winien zarządca masy zatrzymać aż do stanowczego rozstrzygnienia zaczepienia.

§ 11.

Jeżeli się okaże, że niedobór nie będzie pokryty na podstawie obrachunku dopłat, to zarządca masy ma ułożyć dodatkowy obrachunek, do którego stosują się postanowienia §§ 3. do 10. W razie potrzeby należy powtórzyć ułożenie dodatkowego obrachunku.

§ 12.

Jeżeli stosownie do wyniku końcowego nie będzie cała ściągnięta kwota potrzebna na pokrycie niedoboru, to przedewszystkiem należy zwrócić kwoty, o jakie poszczególni członkowie stowarzyszenia stosunkowo więcej zapłacili niż inni.

§ 13.

Obowiązkowi zapłaty kwot, których zażądano na pokrycie niedoboru, można uczynić zadość przez wzajemne potrącenie z wierzytelnością do stowarzyszenia tylko do wysokości kwoty, przypadającej na wierzytelność według prawomocnie zatwierzonego projektu rozdziału.

§ 14.

Na podstawie zapłaty dopłat, które uiszczone w myśl obrachunku dopłat, nie można dochodzić praw regresowych przeciw innym członkom stowarzyszenia.

§ 15.

(1) Postanowienia tego rozporządzenia stosują się odpowiednio wtedy, gdy nie otwiera się konkursu dla braku kilku wierzycieli lub dla braku

dostatecznego majątku lub gdy konkurs znosi się z jednego z tych powodów. W takim przypadku mają likwidatorowie lub przełożenstwo wypełnić zadania, ciążące zresztą na zarządcy masy. Sąd rejestru może obowiązki te poruczyć w ich miejscu z urzędem lub na wniosek innym osobom.

(2) Z powodu niewystarczającego pokrycia kosztów postępowania konkursowego (§§ 73., ustęp 2., i 166., ustęp 2., ord. konk.) wolno konkursu nie otwierać lub go zniesić tylko wtedy, gdy koszta nie znajdą prawdopodobnie pokrycia także w dopłatach członków stowarzyszenia (§ 2.).

§ 16.

W toku postępowania konkursowego może także zarządca masy zwołać walne zgromadzenie stowarzyszenia.

§ 17.

Postępowanie ugodowe jest dopuszczalne także przy stowarzyszeniach zarobkowych i gospodarczych. Postanowienie § 16. ma odpowiednie zastosowanie. Otwarcie postępowania ugodowego należy zanotować w rejestrze stowarzyszeń. W spisie majątku (§ 2. ord. ugod.) należy podać także kwoty, do wysokości których poszczególni członkowie stowarzyszenia odpowiadają za pokrycie niedoboru, tudzież kwoty ściągalne prawdopodobnie z tytułu ich odpowiedzialności.

§ 18.

(1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie pierwszego dnia miesiąca, następującego po jego ogłoszeniu.

(2) Stosuje się ono także do otwartych już, lecz w dniu ogłoszenia rozporządzenia nie ukończonych jeszcze konkursów stowarzyszeń; postanowienia § 3., ustęp 3., nie obowiązuje jednak członków stowarzyszenia, których odpowiedzialność już była zgasła w owym dniu.

(3) Postanowienia § 1., ustęp 5., ord. ugod., dalej postanowienia §§ 60. do 75., 85. i 86. ust. o stow., o ile odnoszą się do przedmiotów, unormowanych niniejszym rozporządzeniem, nie mają zastosowania w czasie trwania mocy obowiązującej niniejszego rozporządzenia.

Schauer wlr.